

சமுதாய நோக்கில் சிங்கப்பூர் தமிழ்ச் சிறுகதைகள்

முனைவர் தே.தேன்மொழி

உதவிப் பேராசிரியர், வேல்ஸ் பல்கலைக்கழகம், சென்னை -117.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளிகளில் தொடக்கத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தவர்கள் எழுதினர். தற்போது, சிங்கப்பூரிலேயே பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்து வருபவர்கள் எழுதத் தொடங்கி உள்ளனர். மேலும் பணி நிமித்தம் குடியேறி வாழ்பவர்களும் இலக்கியத்தில் தடம் பதித்து வருகின்றனர். எனவே மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தைவிட சிங்கப்பூரில் தமிழ் நவீனப்பட்டுள்ளது எனலாம். குறிப்பாகத் தொழில் நுட்பம் பயின்றோர், இணைய வெளியில் தொழில் புரிவோர் இலக்கியப் படைப்பில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

இன்றைய சிங்கப்பூர் வாழ்வை, மனித உறவுகளை, பல் இன, மொழிச்சூழலை பெருநகர நிலைமைகளை சந்தை நுகர்வை, இயந்திர, தொழில்நுட்பப்பரவலை, மரபு நேர்ச்சிகளை பதிவு செய்யும் முயற்சிகளே சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கியமாக அமையும். சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர்களால் எழுந்த பல சிறுகதைகளில் சமுதாய நோக்கு மிளிர்வதைக் காணலாம். உதாரணத்திற்கு, மனிதனின் முறையற்ற வாழ்க்கை முறை, காலத்திற்கு ஏற்பத் தன்னை மாற்றிக்கொள்ளும் திறன், ஆணாதிக்கம், பெண்ணடிமை, குடி பெயரும் மக்களின் மனநிலையும் நிலைப்பாடும் போன்ற பலவற்றைக் கருப்பொருள்களாகக் கொண்டு ச.உதுமான் கனி, சுப்ரா, மா.இளங்கண்ணன், இராம. கண்ணபிரான் போன்ற எழுத்தாளர்கள் தங்கள் சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். இத்தகையச் சிறுகதைகளில் வெளிப்படும் சமுதாயம் சார்ந்த செய்திகளை ஆராயும் வகையில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: சமுதாயம், புலம்பெயர்தல், பெண்ணடிமை, சிறுகதை, சிங்கப்பூர், ஆணாதிக்கம், பகுத்தறிவு.

முன்னுரை

மனித சமுதாயத்தின் மிகப் பழமையான சொத்து கதை. பழந்தமிழர்களுக்கும் கதைச் செல்வம் உண்டு. காலம் காலமாக கதை சொல்வதும் கதை கேட்பதும் எல்லாத் தேசங்களிலும் எல்லா மக்களிடையேயும் வாய்மொழி மரபாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. இவ்வாறாகப் பன்னெடுங்காலமாக வாய்மொழியாக இருந்து வந்த சிறுகதைகள் பின் அச்சு இயந்திர வருகைக்குப்பின் நூல் வடிவில் வெளிவரத் தொடங்கின. சிறுகதைகள் பொழுதுபோக்கிற்கு என்ற அளவில் நில்லாமல் மக்களை நல்வழிப்படுத்தும் சாதனமாகவும் உருவம் பெற்றன. சமுதாயத்தில் நிகழும் சீர்கேடுகளைக் கதாபாத்திரங்களின்வழி உருக்கொடுத்து மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டவும் அதனைச் சீரமைக்கவும் சிறுகதைகள் தன்னாலான பங்கை ஆற்றி வருகின்றன என்பது மறுப்பதற்கில்லை. அவ்வகையில் மக்களிடையே நிலவும் மூடநம்பிக்கைகளை எதிர்த்தும்

பகுத்தறிவை ஏற்றும் சமுதாய நோக்கிலான தமிழ்ச் சிறுகதைகள் சிங்கப்பூரில் தோற்றம் பெற்றன. அத்தகைய சிறுகதைகள் பற்றி இக்கட்டுரையில் ஆழ்ந்து நோக்குவோம்.

சிறுகதை

வாழ்க்கையின் ஒரு சின்னஞ்சிறு காட்சியோ, மின்னல் போன்ற நிகழ்ச்சியோ, மெல்லிய அசைவோ, சூறாவளியின் சுழற்சியோ, நீர்க்குமிழியின் வட்டமோ, ஏதாவது ஓர் அணுவின் சலனமோ சிறுகதையாக உருவெடுக்க இடமுண்டு.

சிறுகதைகள் என்றால் அளவில் சிறியதாய் இருக்கவேண்டும். தனிமனித அல்லது சமுதாய வாழ்க்கையைச் சுவையோடு பிரதிபலிக்க வேண்டும். சிறுகதையில் ஒரு மனிதர் அல்லது ஓர் உணர்வு, ஒரு நிகழ்ச்சி அல்லது ஒரு சிக்கல்தான் தலைதூக்கியிருக்க வேண்டும். அளவுக்கு அதிகமான கதைமாந்தர்களுக்கு அங்கு இடமில்லை. விரிவான வருணனைக்கும், சூழ்நிலைக்கும் சிறுகதை இடம் தரல் கூடாது. குறைவான, ஏற்ற சொற்களால் இவை சுட்டிக்காட்டப்படவேண்டும். பாத்திரங்களின் உரையாடல்களில் சொற்செட்டு அவசியம். சிறுகதை அளவிற் சிறியதாய், முழுமை பெற்றிருக்க வேண்டும். சிறுகதை நம்பக்கூடிய உண்மைத் தன்மையினைக் கொண்டு விளங்குதல் வேண்டும். நல்ல சிறுகதை ஆல விதையைப் போல் விரிவாகக் கூடிய கதைக்கருவைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். ஒரு நல்ல சிறுகதை முதல் பத்தியிலேயே வாசிப்பவரைக் கட்டிப்போடும் ஆற்றல் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது வரையறையாக அமைகிறது.

சமுதாய நோக்கில் சிறுகதைகள்

பொழுதுபோக்கிற்காகச் சிறுகதைகள் தோற்றம் பெற்றாலும் அவை சமுதாயச் சீர்கேடுகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டத் தவறவில்லை. மேலும், படிப்போரின் சிந்தனையைத் தூண்டுவதன் மூலமும், தீர்வுகளைச் சிந்திக்க வற்புறுத்துவதன் மூலமும், சிறுகதைகள் சமூகப் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணத் தமது பங்கைச் செய்து வருகின்றன என்பது மறுப்பதற்கில்லை. சமுதாயத்தில் நிலவும் பெண்ணடிமை, ஆணாதிக்கம், சாதிக் கொடுமைகள், வரதட்சணைக் கொடுமை, தொழில்களின் நசிவு, கலைகளின் வளர்ச்சியின்மை, கலாச்சார சீர்கேடு, பண்பாடு மறைந்துவரும் நிலை, மூடநம்பிக்கைகள் போன்ற சீர்கேடுகள் பலவற்றைக் கருக்களாகக் கொண்டு சிறுகதைகள் பல வெளிவருகின்றன. கதாசிரியர்களின் மனத்திரையில் உதயமாகும் புரட்சி மின்னல்கள், சமுதாயம். சீர்பெற வேண்டும் என்னும் பொதுநல எண்ணத்துடன் சிறுகதையாகப் பொலிவு பெறுவதைக் காண்கிறோம்.

மூடநம்பிக்கைகள்

ஒன்றை அதன் உண்மைத் தன்மைக்கு அல்லது பலன்களுக்கு எதிராகச் சரி என்றோ பலன் தரும் என்றோ நம்புவதை மூடநம்பிக்கை எனலாம். துமிழர் சமூகத்தில் மூடநம்பிக்கை சார்ந்த சிறுகதைகள் அத்தகைய மூடநம்பிக்கைகளை அடையாளம் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளன. அறிவியல் அறிவுக்கு ஒத்துவராத சில பழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் பண்டைக்கால மக்களிடம் மட்டுமல்லாது. நாகரிகம் பெற்ற எல்லா இனத்தினரிடமும் இருந்தன. மந்திரம், தவம், சூனியம், பேய்கள், தேவலோகம், நரகலோகம், சாதகம், பலியிடுதல், இறந்தவர்களுடன் புதைத்தல், சோதிடம், சகுனம் பார்த்தல், நிமித்தங்கள் முதலிய மூடநம்பிக்கைகள் மக்கள் வாழ்வை அழிப்பதையும் நாம் சமுதாயத்தில் காண்கிறோம். இதனை எதிர்த்து படைப்பைகளை உருவாக்கினர். சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் மக்களிடையே பகுத்தறியும் திறன் வளர இவை உதவும் எனப் பெரிதும் நம்புகின்றனர். மூடநம்பிக்கைகளை எதிர்த்து எழுந்த சிறுகதைகள் மக்களிடையே பெரும் வரவேற்பைப் பெற்று வருகின்றன என்பதே எழுத்தாளர்களின் வெற்றி எனலாம்.

பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகள்

ஆறறிவு பெற்ற மனிதனின் ஆறாம் அறிவு பகுத்தறிவு. தான் காண்பதையும், கேட்பதையும் ஏன் கற்பதையும் பகுத்து ஆராயும் அறிவையும் திறனையும் அவன் மட்டுமே பெற்றுள்ளான். இருந்தபோதிலும் ஆராயாமல் மூடநம்பிக்கைகளாலும் சமுதாயச் சீர்கேடுகளாலும் சிக்கித் தவிக்கின்றான். இறுக்கமான கட்டமைப்பிலிருந்து வெளிவர வேண்டும். பகுத்தறிந்து முடிவு செய்ய வேண்டும். இத்தகைய எண்ணங்களோடு மனிதனைச் சிந்திக்கத் தூண்டும் சிறுகதைகள் தமிழில் ஏராளமாக வெளிவந்துள்ளன. வெளிவருகின்றன. பட்டைத் தீட்டினால் மின்னும் வைரம்போல், புடம் போட்டால். மிளிரும் தங்கம்போல், செப்பனிட்டால் அழகு பெறும் கோபுரம் போல மனிதன் தன் பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தினால் மட்டுமே படைப்பின் உன்னதத்தினை அறிய முடியும். மனிதனைச்

சிந்திக்கத் தூண்டும் சிறுகதைகள் பெருகி வருகின்றன என்பது மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

சிங்கப்பூர்

சிங்கப்பூர் என்பது இருநூற்றைம்பது ஆண்டுகளில் உருவான நாடு. சிங்கப்பூர் எனும் சிறிய மீன்பிடிக் கிராமமாக, சுமார் ஆயிரத்துக்கும் குறைவான மக்கள் வசிப்பிடமாக இருந்த தீவு. இயற்கையாக அமைந்த நிலவியல் தன்மையால், துறைமுகம் ஆகும் வாய்ப்பினால் உலகின் கவனத்தைப் பெற்றது. ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் சர் ஸ்டாம்போர்டு ராபின்ஸ் 29.01.1819ல் அங்கு காலடி வைத்தார். இன்றைய சிங்கப்பூர் எனும் கனவு நகரத்துக்கு அடித்தளமிட்டவர் அவரே. ஆங்கிலக் காலனியாக இருந்து, இரண்டாம் உலகப்போரில் ஜப்பான் ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளாகி(1942 - 45). பின் மலேசியாவிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு 1965ல் நவீன சிங்கப்பூர் உதயமானது.

சீனர்கள், மலேசியர்கள், இந்தியர்கள் (தமிழர்கள்) ஆகிய மூன்று இனமக்கள் இங்கு பெரும்பான்மையாக வாழ்கிறார்கள். பிரிட்டிஷ் காலனியக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுக்கு கட்டாயமாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டவர்கள், தர்மக் கப்பல்களில் கூலிகளாக சென்றவர்கள் மலேசியா, சிங்கப்பூரிலும் கால்பதித்தனர்.

சிங்கப்பூரின் உருவாக்கத்தில், அடிப்படைக் கட்டமைப்புகளில் பணி செய்த தமிழர்களின் உழைப்பு கணிசமானது. இப்படிப் 'பொருள்வயின் பிரிந்தத்' தமிழர்கள் மலேசியா - சிங்கப்பூரிலேயே குடியமர்ந்தனர். குடியுரிமை, வாக்குரிமை, வாழ்வுரிமை பெற்றனர்.

தொடக்கத்தில் உழைப்பாளிகளாக, கல்வியறிவற்றவர்களாக இருந்தவர்கள் பின்னர் தங்களை நிலைப்படுத்திக் கொண்டு சமுதாய விழுமியங்களை உருவாக்கிக் கொண்டனர்.

மலேசியாவில் சிங்கை நேசன் எனும் இதழ் ஜூன் 27, 1887ல் தோன்றியது. 1929ல் பெரியார் ஈ.வே.ரா. அகில மலாயாத் தமிழ் மாநாட்டில் பங்கேற்க மலேசியா, சிங்கப்பூர் பயணம் மேற்கொள்கிறார். 1934 ல் தமிழவேள் கோ. சாரங்கபாணி 'தமிழ்முரசு' இதழைத் தொடங்குகிறார். 1952ல் எழுத்தாளர் கு. அழகிரிசாமி தமிழ் நேசன் ஆசிரியர் குழுவில் பங்கேற்று மலேசியா செல்கிறார். ஐந்தாண்டுகள் அங்கு வசிக்கிறார். 1959-ல் லீக்குவான்யூ சிங்கப்பூரின் அரசுப் பொறுப்பை ஏற்கிறார். இந்த வரலாற்றுப் பின் புலத்தில் சிங்கப்பூரின் மொழி, இலக்கிய வளர்ச்சியை மதிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது.

சிங்கப்பூரின் (1965குப் பின்) தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் இதழ்களின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. தொடக்கத்தில் மரபுக்கவிதை ஆதிக்கம் அதிகம் இருந்தது. பின்னர் புதுக்கவிதைக் களம் கண்டது. என்றாலும், 'சிறுகதை' எனும் வடிவமே பரவலான கவனிப்பைப் பெற்றது. தொடர்ந்து குறுநாவல், நாவல், நாடகம், கட்டுரை, திறனாய்வு, குழந்தை இலக்கியம் போன்றவை வளரத் தொடங்கின.

இன்றைய சிங்கப்பூர் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டோர் பலர். சிங்கை மா. இளங்கண்ணன், நா. கோவிந்தசாமி, கண்ணபிரான், மு. தங்கராசன், பொன். சுந்தரராசு, மா. இராஜாக்கண்ணு, பி.கிருஷ்ணன் (புதுமைதாசன்), சிவகாமி, இராஜதுரை, மாணிக்கம், கா. சங்கையா, கோ.வே. சண்முகம், கமலாதேவி அரவிந்தன், மாதங்கி, ஸ்ரீலட்சுமி, ஜெயந்தி சங்கர், சித்ரா ரமேஷ், பிரேமா மகாலிங்கம், சூரியரத்னா, ரம்யா, அழகு நிலா, சீதாலட்சுமி, மலையரசி சீனிவாசன், ரமாசுரேஷ், இன்பா என்று பலரைச் சுட்ட இயலும்.

சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளிகளில் தொடக்கத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தவர்கள் எழுதினர். தற்போது, சிங்கப்பூரிலேயே பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்து வருபவர்கள் எழுதத் தொடங்கி உள்ளனர். மேலும் பணி நிமித்தம் குடியேறி வாழ்பவர்களும் இலக்கியத்தில் தடம் பதித்து வருகின்றனர். எனவே மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தைவிட சிங்கப்பூரில் தமிழ் நவீனப்பட்டுள்ளது எனலாம். குறிப்பாகத் தொழில் நுட்பம் பயின்றோர், இணைய வெளியில் தொழில் புரிவோர் இலக்கியப் படைப்பில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

இன்றைய சிங்கப்பூர் வாழ்வை, மனித உறவுகளை, பல் இன, மொழிச்சூழலை பெருநகர நிலைமைகளை சந்தை நுகர்வை, இயந்திர, தொழில்நுட்பப்பரவலை, மரபு நேர்ச்சிகளை பதிவு செய்யும் முயற்சிகளே சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கியமாக அமையும்.

சிங்கப்பூர் சிறுகதைகளில் சமுதாய நோக்கு

சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர்களால் எழுந்த பல சிறுகதைகளில் சமுதாய நோக்கு மிளிர்வதைக் காணலாம். உதாரணத்திற்கு, மனிதனின் முறையற்ற வாழ்க்கை முறை, காலத்திற்கு ஏற்பத் தன்னை மாற்றிக்கொள்ளும் திறன், ஆணாதிக்கம், பெண்ணடிமை,

குடி பெயரும் மக்களின் மனநிலையும் நிலைப்பாடும் போன்ற பலவற்றைக் கருப்பொருள்களாகக் கொண்டு ச.உதுமான் கனி, சுப்ரா, மா.இளங்கண்ணன், இராம. கண்ணபிரான் போன்ற எழுத்தாளர்கள் தங்கள் சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். அவை மிகச் சிறந்த படைப்புகள் என்பதில் ஐயமில்லை.

சமுதாய நிலை

உயர்திணை அஃறிணை இரண்டிற்கும் வாழ்க்கை முறையில் வேறுபாடுகள் பல உள்ளன. ஆனால் ஐந்தறிவு படைத்த உயிர்களிடையே உள்ள அன்பின் புனிதமும் ஆற்றிவு படைத்த மனிதனின் இழிவான நடத்தையும் 'உயர்திணை அஃறிணை' என்ற சிறுகதையில் ச.உதுமான் கனி அவர்களால் நன்கு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். சாலையோரம் வாழும் மிருகங்களிடையே நிலவும் தூய அன்பினையும் தாய்மையையும் காணமுடிகிறது. அதே வேளையில் நாகரிக வாழ்வு வாழும் மனிதனின் இழிவான உணர்ச்சிகளும் இங்குச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. இறப்பிற்குப்பின் அவனுக்குக் கிடைக்கும் மரியாதையே தனி. முனிதன் உயர்திணையா அஃறிணையா என்பதை அவன் வாழ்க்கை முறையே முடிவு செய்யும் என்னும் சமுதாய உண்மையை விளக்கி நிற்பதுடன் நம்மைச் சிந்திக்கவும் தூண்டுகிறது என்பது இச்சிறுகதையின் சிறப்பு.

மேலும் 'சராசரிகள்' என்னும் சிறுகதை மனிதனின் கோபத்தையும் நடைமுறை வாழ்க்கையையும் எள்ளி நகையாடும் இயந்திரத்தின் உள்ளக்கிடக்கையைப் பிரதிபலிப்பதாக ச.உதுமான் கனியால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. உணர்வற்ற இயந்திரம் கூட ஆற்றிவு படைத்த மனிதனின் செயல்களைக் கண்டு ஏளனம் செய்யுமளவுக்கு மனிதன் பகுத்தறிவின்றி நடக்கிறான் என்று படிப்போரைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது இச்சிறுகதை. புடைப்புகளிலே உயர்ந்த படைப்பான மனிதனின் நடத்தை உயர்வாக இருக்க வேண்டும் என்ற சமுதாய நோக்கில் அமைந்துள்ளது இக்கதை.

ஆணாதிக்கம்

'ஆணாதிக்கம்' பற்றிய கதைகளும் கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் ஆயிரக்கணக்கில் வந்துள்ளன. சிங்கப்பூர் சூழலில் இக்கருப்பொருளைக் கொண்டு உருவான சிறுகதை 'இனி ஒரு விதி செய்வோம்'. இது எழுத்தாளர் சுப்ராவின முத்திரைப் படைப்பு, 'பெண்ணடிமை தீராத இந்நாட்டில் மண்ணடிமை தீர்தல் முயற்கொம்பே' என்று முழக்கமிட்டான் பாரதி. வளர்ந்த நாடுகளிலும் பெண்களுக்கு இதே நிலை தான் போலும். ஆணும் பெண்ணும் சமம் என்னும் தம் பக்க வாதத்தை முன் வைக்கும் பாரதி என்னும் கதாபாத்திரம் புரட்சிக்கவியின் பெயரைத் தாங்கி இருப்பதே அவரின் முற்போக்குக் கருத்துக்களை எடுத்துரைப்பதாக உள்ளது. பெண்களுக்கான உரிமைக்காகக் குரல் கொடுக்கும் இக்கதாபாத்திரம் ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு என்னும் நாலடியார் தொடரைக்கூட விமர்சிக்கிறது. பெண்கள் மட்டுமே விட்டுக்கொடுப்பது முறையல்ல என்றும் விளக்கமளிக்கிறார்.

படிப்பிலும் சமபாத்தியத்திலும் சற்றும் குறைவில்லாத மனைவியை அறைந்த கணவனை அனைவரது முன்னிலையிலும் மன்னிப்புக் கேட்கச் செய்ய வேண்டும் என்கிறாள் பாரதி. இது ஒன்றும் தவறல்ல. தன்னை அறைந்தவனை அவள் அறைய நினைக்கவில்லை. தவறு செய்தவனை உணர்ச் செய்கிறாள். மேலும், 'இது அவருக்கு நான் கொடுக்கும் தண்டனை அல்ல; அவர் என்னிடம் சேர்ந்து வாழ்வதற்கு நான் கொடுக்கும் வாய்ப்பு' என்று பாரதி கூறுவதிலிருந்து அவளின் உள்ளத்தின்மையும் தன்மான உணர்ச்சியும் வெளிப்படுகின்றன. 'கணவனே கண்கண்ட தெய்வம்' என வாழும் முதுகெலும்பில்லாத பெண்களுக்கு மத்தியில் பாரதி ஒரு புதுமைப் பெண்ணாகவே காட்சி தருகிறாள். பெண்கள் தங்கள் உரிமையை விட்டுக்கொடுப்பது என்பது அவர்களின் பலவீனம் என்றே கூற வேண்டும். கொட்டக் கொட்டக் குனிந்து போகும் பெண்ணினத்திற்குப் பாரதி ஒரு நல்ல முன்னுதாரணம் என்பது திண்ணம். எழுத்தாளர் சுப்ரா காட்சியமைப்புகளையும் வாதங்களையும் பாங்காய் வடிவமைத்திருப்பது கதையின் சிறப்பு.

காலத்திற்கேற்ப மாற்றம் காணுதல்

காலத்திற்கு ஏற்பத் தன்னை மாற்றியமைத்துக் கொள்ள முடியாத பல உயிரினங்கள் இன்று மண்ணுலகில் இல்லை. அவற்றில் ஒன்று டயனோசர் இனம். என்றென்றும் வாழ்க்கை ஒரே சீராக அமையாது. காலத்திற்கு ஏற்ப நம்மை நாம் மாற்றியமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தகுதியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தில் அமைந்த சிறுகதை மா.இளங்கண்ணன் எழுதிய 'வெளிச்சத்தை நோக்கி' என்னும் சிறுகதை, இக்கதை ஒரு படிமக்கதை, பறவைகளின் மூலம் மனிதனின் பண்புகளையும்

செயல்களையும் உருவகப்படுத்தியுள்ளார் கதாசிரியர். குதையில் பொழுதுகளின் வர்ணனை வெகு சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. மனிதர்கள் பலவகையினர், ஒரு வகையினர் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கும்போது அதனைப் பயன்படுத்தி முன்னேறுவதை விட்டுவிட்டுக் களங்கள் ஏற்படுத்தி அரசியல் செய்யும் குணம் படைத்தவர்கள். 'ஊர் இரண்டுபட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம்' என்னும் வகையினர் இவர்கள். இவ்வகை மனிதர்கள் கதையில் வரும் அண்டங்காக்கையைப் போன்றவர்கள். இவர்கள் தீர்வு காண முற்படுவதில்லை. மாற்றாகத் தங்களைத் தலைவர்களாக உயர்த்திக்கொள்ளும் அற்ப எண்ணமுள்ளவர்கள்.

இரண்டாம் வகையினர் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கும்போது அதனைப் பயன்படுத்தாது சோம்பித் திரிபவர்கள். இவ்வகை மனிதர்கள் கதையில் வரும் புறாவைப் போன்றவர்கள். இவர்கள் தங்களை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார் ஆசிரியர்.

மூன்றாம் வகையினர் காலச் சூழலுக்கு ஏற்பத் தங்களை மாற்றியமைத்துக் கொள்ளும் நல்ல துடிப்புடையவர்கள். இவர்கள் தங்களைத் தகுதியுடையவர்களாக மாற்றிக் கொள்வதில் அக்கறையுள்ளவர்கள். இவ்வகை மனிதர்களே பிறருக்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழ வல்லவர்கள். இவ்வகை மனிதர்கள் கதையில் வரும் சிட்டுக்குருவியைப் போன்றவர்கள். உணவு கிடைக்கும் எனக் காத்திராமல் உணவைத் தேடிச் சென்று வளம் பெறும் இவர்களின் குணம் உயர்வானது. இக்காலத்தில் வலியுறுத்தப்படும் தகவமைத்துக் கொள்ளுதல் (Adaptation) என்னும் குணமே இக்கதையில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

மேலும் குஞ்சுகளை இழந்த புறாக்கள் வருத்தப்பட்டாலும் அறியாமை விலகிப் புத்துணர்வு பெறுகின்றன. 'தோல்வியைச் சந்திக்காத மனிதன் வாழ்வில் எந்தவொரு புதிய முயற்சியும் எடுக்காதவன்' என்பது அறிஞர் ஒருவரின் கருத்து. இவ்வகையில் புறாக்கள் தங்கள் குஞ்சுகளை இழந்தாலும் மீண்டும் குஞ்சுகளைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என அறியாமை விலகிப் புத்துணர்வு பெறுகின்றன. நாமும் தோல்விகளைக் கண்டு அஞ்சி விடாமல் முன்னேற்றப்பாதையில் மனதை வைத்து மீளுந்தன்மையுடன் போராடி முன்னேற வேண்டும் என்னும் கருத்தையும் இக்கதை வலியுறுத்துகின்றது. 'காலங்கள் மாறுவது உலக இயற்கை' என்பதும், அவற்றிற்கு ஏற்ப மாந்தரினமும் மாறியே வாழ வேண்டும்; வாழமுடியும் என்பது பெறப்படும். இதனைப் பின்னணியாக்கிய படைப்பாளி, இரண்டு நெறிகளில் உண்மையை உணர்த்தியுள்ளார்.

பகுத்தறியும் சிந்தனைகள்

சிங்கப்பூர் சிறுதை எழுத்தாளர்களில் சிறந்து விளங்கும் இராம. கண்ணபிரான் எழுதிய 'நாடோடிகள்' என்னும் சிறுகதை பல பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளை உள்ளடக்கிய சிறுகதையாக விளங்குகிறது. இக்கதையில் மனிதன் எந்தத் தொழிலையும் இழிவாக எண்ணுதல் கூடாது. தனது மொழியையும் மக்களையும் விட்டு விலகக்கூடாது. நாகரீக மோகம் கொள்ளக்கூடாது. மேற்கத்திய கலாச்சாரத்தின் அழிவு, பண வேட்டையால் ஏற்படும் சிக்கல்கள், அடிக்கடி குடியேறுவதால் நிகழும் சிக்கல்கள் என இச்சிறுகதை பல கோணங்களில் படிப்போரைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது.

இருவேறுபட்ட குணங்களை உடைய நண்பர்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பதுடன் எது சரி, எது தவறு எனப் படிப்போரை முடிவு செய்யத் தூண்டும் விதத்தில் கதை நகர்கிறது. குறைந்த வருமானத்தில் சீரான வாழ்க்கையை நகர்த்தும் பார்த்திபன் 'போதுமென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து' என்று நிறைவான வாழ்க்கை நடத்துகிறான். ஆனால் வாழ்வில் விரைவாக உயர்ந்த நிலையை அடைந்துவிட்ட தன்பாலோ தன் மனைவியைக்கூடப் பணத்தின் அடிப்படையிலேயே முடிவு செய்கிறான். அவனது உயர்ந்து விட்ட வாழ்க்கை முறையில் அவன் மேற்கத்திய கலாச்சாரத்தைப் போற்றித் தனது கலாச்சாரத்தை மறந்துவிடுகிறான்.

தமிழ் மொழியை அவன் மறந்தே போகிறான். தன் மொழியின் அருமையை உணராத அவன் தன் மக்களிடமிருந்தும் விலகியே நிற்கிறான். இதற்குக் காரணம் அவன் தந்தை செய்து வந்த தாழ்வான வேலை என்பதால் அவன் தன்னையே அவர்களிடமிருந்து விலக்கிக் கொள்கிறான். 'பிறருக்குத் தீங்கு செய்யாத எந்தத் தொழிலும் நல்ல தொழிலே' என்ற பகுத்தறிவுச் சிந்தனை அவனிடம் இருந்திருந்தால் அவன் தன் வட்டத்தை விட்டுச் சென்றிருக்கமாட்டான். மேலும் தன் மக்கள் முன்னேற அவன் எந்த ஒரு முயற்சியும் செய்யவில்லை என்பது சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்று. நண்டின் குணத்தைவிடக் காக்கையின் குணம் உயர்ந்தது அன்றோ!

இறுதியில் நல்வாழ்க்கையை எதிர்நோக்கி, ஆஸ்திரேலியா சென்ற அவன் இழந்தது வாழ்க்கையை மட்டுமல்ல; தன் மனைவி மக்களையும் தான். குடியிருக்கும் நாட்டை அடிக்கடி மாற்றிக் கொண்டதால் நாட்டுரிமையை உணராத தனபாலின் மகள் அமெரிக்காவில் வாழச் சென்றுவிடுகிறாள். புத்திரச் சோகத்தால் தனபாலின் மனைவி மரணமடைகிறாள். குடும்பத்தை இழந்த தனபால் தனக்கென்று யாருமின்றித் தனிமைத் துயரில் அல்லலுறுகிறான்.

'நல்லதோ கெட்டதோ குடியேறிய முதல் நாட்டிலேயே நிலையாகத் தங்கி வாழ்க்கையின் உண்மை மதிப்புகளை மதித்துப் பேணி, தமிழ்மொழி, தமிழ் இனப் பண்பாடுகளில் உறுதியுடன் வாழ்ந்து பிற இனத்தாரோடும் ஒன்றித்துப் பழகி, தேச நிர்மாணத்திற்குத் தொண்டீழியம் புரிவதே ஒவ்வொரு தமிழரின் தலையாய கடமையாக இருக்க வேண்டும்' என்னும் கருத்தை உணர்கிறான் தனபால், நம்மையும் உணரச் செய்கிறார் கதாசிரியர்.

முடிவுரை

மூடநம்பிக்கை என்பது காலத்துக்குக் காலம் வேறுபட்டிருக்கின்றது. அக்காலத்தில் சமுத்திரத்தைக் கடக்கப் பரிகாரங்கள் செய்யப்பட்டன. இன்றோ ஒரே நாளில் நாம் பல நாடுகளுக்குச் சென்று வரும் பறவைகளாக வாழ்கிறோம். உடன்கட்டை ஏறுதல், பெண்களை வீட்டுக்குள் பூட்டி வைப்பது, பிறப்பு இறப்புச் சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் என்று பல மூடநம்பிக்கைகள் இன்று கால மாற்றத்தால் மறைந்தும் உருமாரியும் இருப்பது கண்கூடு. ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் மனிதன் பகுத்தறிந்து சிந்தித்ததன் விளைவே மனிதனின் இன்றைய வாழ்க்கை முறை. எனினும், இன்றும் பழைய மூடநம்பிக்கைகள் பல மனிதனிடம் இருக்கவே செய்கின்றன. காலம் மாறினாலும் மனிதன் தன் நிலையில் நிலையாக நின்று எக்காரியத்தையும் பகுத்தறிவுடன் சிந்திப்பதுடன், சமுதாயத்தையும் மனத்திற்கொண்டு, யாருக்கும் தீங்கு விளையாத வண்ணம் மன நிறைவுடன் வாழ முயற்சிக்க வேண்டும். அவ்வாறு இருப்பின் வாழ்விற்குப் பின் சொர்க்கத்தைத் தேடாமல் வாழும்போதே வாழ்மிடத்தைச் சொர்க்கமாக அமைத்துக் கொள்ள முடியும்.

துணை நூல்கள்

1. சிறுகதைக் களஞ்சியம், தொகுப்பு 1, எ.சி.செட்டியார், சாகித்தியா பதிப்பகம்.
2. கட்டுரைக் களஞ்சியம், ஆனந்தம் கிருஷ்ணமூர்த்தி, சொர்ணவள்ளி பிரசுரம், முதற்பதிப்பு, 2006, சென்னை 600 033.
3. இலக்கியத் திறனாய்வு, டாக்டர் சு.பாலச்சந்திரன், பத்தாம் பதிப்பு 2007, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை 600098.
4. இலக்கியத் திறனாய்வு இசங்கள், கொள்கை, அரங்க, சுப்பையா, முதற்பதிப்பு 2012, பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை 600 014.
5. இலக்கியத் திறனாய்வியல், டாக்டர் தா.ஞானமூர்த்தி, முதற்பதிப்பு 2006, ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை 600 005.